

1. Neděle postní

EVANGELIUM Lk 4,1–13

Duch ho vodil poušti a ďábel ho pokoušel.

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš se vrátil od Jordánu plný Ducha svatého. Duch ho vodil pouští čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel. Ty dny nic nejedl, a když uplynuly, vyhladověl. Ďábel mu řekl: „Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se z něho stane chléb!“

Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: Nejen z chleba žije člověk“. Pak ho ďábel vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu: „Všechnu tuto moc a jejich slávu dám tobě, protože mně je odevzdána a dávám ji, komu chci. Jestliže se přede mnou skloníš, všechno to bude tvoje.“

Ježíš mu na to řekl: „Je psáno: Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit!“

Potom ho (ďábel) zavedl do Jeruzaléma, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se odtud dolů! Je přece psáno: Svým andělům dá o tobě příkaz, aby tě ochránili, takže tě ponesou na rukou, abys nenarazil nohou na kámen.“

Ježíš mu odpověděl: „Je řečeno: Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha!“ Když ďábel dokončil všechna pokušení, opustil ho až do určeného času.

TRÉNUJEME NOHY

Pán Ježíš chodil po poušti čtyřicet dní. Vydal se tam, kam ho zval Duch Svatý. I my se často vydáváme na různá místa, někdy jsou to místa dobrá, jindy ne. Chodíme tam, kam nás nikdo nezve, aniž bychom naslouchali Duchu Svatému, který nás chce pozvat na důležitá místa. Naučme se od Ježíše používat své nohy k tomu, co je dobré pro náš život.

2. Neděle postní

EVANGELIUM Lk 9,28b–36

Když se Ježíš modlil, výraz tváře se mu změnil.

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho.

Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se octli v oblaku, padla na ně bázeň.

Z oblaku se ozval hlas: „To je můj vyvolený Syn, toho poslouvejte!“ Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

TRÉNUJEME JAZYK

Jazyk je důležitý sval v lidském těle. Díky němu můžeme mluvit tak, že nám každý rozumí. Můžeme říct druhému něco pěkného a udělat mu tak radost, můžeme také zpívat nebo křičet. Jsou však chvíle, kdy je lépe držet jazyk za zuby, to znamená, že naše slova by mohla někomu ublížit nebo by nemusela být správně pochopena. Proto je dobré trénovat náš jazyk, stejně jako to u dělali učedníci v dnešním evangeliu. I když viděli něco velkého, s čím se chtěli podělit s ostatními, dokázali zachovat mlčení a nikomu nic neříct. Naučme se tak jako oni ovládat svůj jazyk a používat ho ve správný čas.

3. Neděle postní

EVANGELIUM Lk 13,1–9

Když se neobráátíte, všichni zahynete.

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V té době přišli k Ježíšovi se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví jejich obětních zvířat. Řekl jim na to:

„Myslíte, že ti Galilejci, když to museli vytrpět, byli větší hříšníci než ostatní Galilejci? Ne, říkám vám; když se však neobráátíte, všichni podobně zahynete.

Anebo oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a usmrtila je: myslíte, že byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? Ne, říkám vám; když se však neobráátíte, všichni právě tak zahynete.“

Vypravoval pak toto podobenství: „Jeden člověk měl na své vinici zasazený fíkovník a přišel na něm hledat ovoce, ale nic nenašel. Proto řekl vinaři:

'Hle, už tři léta přicházím hledat ovoce na tomto fíkovníku, a nic nenacházím. Poraz ho! Proč má zabírat půdu?' On mu však odpověděl: 'Pane, nech ho tu ještě tento rok.

Okopám ho a pohnojím, snad příště ovoce ponese. Jestliže ne, dáš ho pak porazit.“

TRÉNUJEME RUCE

Jistě si vzpomeneme na nějaký obrázek, výrobek nebo dárek, který jsme udělali a dali si na něm záležet. Vložili jsme do něj všechnu svou snahu a naše ruce se opravdu nadřely. Ano, je to tak. Neradi vyhazujeme něco, nad čím jsme strávili hodně času. Proto, se nemůžeme divit ani vinaři z dnešního evangelia, který měl soucit s fíkovníkem, se kterým měl tolik práce, a který ne a ne mít plody. Tento vinař byl dokonce ochotný, jít do další námahy znovu. I když neměl zaručený výsledek, nedbal úsilí pro jeho záchranu. Naučme se to i my. Všechno totiž, kde přidáme ruku k dílu, se může stát požehnáním pro druhé. A kdo ví, třeba i naše práce ponese ovoce.

4. Neděle postní

EVANGELIUM Lk 15,1–3.11–32

Tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije.

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli sami celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství:

„Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: 'Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.' On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil.

Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad, a on začal mít nouzi. Šel a uchýlil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedal.

Tu šel do sebe a řekl: 'Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!' Vstal a šel k svému otci.

Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: 'Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem.' Ale otec nařídil služebníkům: 'Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!' A začali se veselit.

Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: 'Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.' Tu se (starší syn) rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: 'Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se povесelil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohýřil tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!'

Otec mu odpověděl: 'Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.'“

TRÉNUJEME UŠI

Příběh o marnotratném synu, který jsme právě slyšeli v dnešním evangeliu, je jeden z největších příběhů v celé Bibli. Kolik lidí na světě už ho asi slyšelo? A kolik lidí ho pochopilo? Slyšet slova ušima je jedna věc, ale pochopit ho srdcem je věc druhá. I my slyšíme spoustu věcí. Křik spolužáků ve třídě, hluk projíždějícího auta, melodie písniček ve sluchátkách, šumění listů ve větru. Zamyslel ses už někdy nad tím, jak důležité jsou tvé uši. Nenechme se ohlušit hlukem světa natolik, abychom neslyšeli, co nám říká Pán Ježíš. Jeho hlas je tichý, ozývá se ve tvém srdci, a to, co ti řekne, může změnit tvůj život.

5. Neděle postní

EVANGELIUM Jan 8,1–11

Kdo z vás je bez hříchu, ať první hodí po ní kamenem.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš odešel na Olivovou horu. Ale brzo ráno se zase objevil v chrámě a všechen lid přicházel k němu. On se posadil a učil je.

Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu přistiženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a řekli mu: „Mistře, tato žena byla dopadena v cizoložství při činu. Mojžíš nám v Zákoně nařídil takové ženy ukamenovat. Co říkáš ty?“ Tou otázkou ho chtěli přivést do úzkých, aby ho měli z čeho obžalovat.

Ježíš se však sehnul a psal prstem na zem. Když nepřestávali otázkami na něj dotírat, vzpřímil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať první hodí po ní kamenem.“ A sehnul se opět a psal na zem. Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním.

Ježíš se vzpřímil a řekl jí: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?“

Odpověděla: „Nikdo, Pane.“

Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!“

TRÉNUJEME ZÁDA

Už jste někdy zažili, že by se k vám někdo otočil zády? To znamená, že byste spoléhali na jeho pomoc a on se na vás vykašlal? Občas se nám to stává a většinou tehdy, když to nejméně čekáme. Co se ale stalo ženě z dnešního evangelia, bylo velmi nečekané. Možná, že ani nedoufala, že by jí Ježíš pomohl, třeba si myslela, že se k ní otočí zády jako všichni ostatní. Ale Ježíš takový není. Nepomáhá jen, když to čekáme, ale i když to nečekáme, protože pomáhá vždy. Kéž bychom se i my naučili k nikomu se neobracet zády, když potřebuje naši pomoc.

6. Neděle postní

EVANGELIUM Lk 22,14–23,56

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Lukáše.

Toužebně jsem si přál jíst s vámi tohoto velikonočního beránka, dříve než budu trpět.

Ve stanovenou hodinu zaujal Ježíš místo u stolu a apoštolové s ním. Řekl jim: „Toužebně jsem si přál jíst s vámi tohoto velikonočního beránka, dříve než budu trpět. Neboť vám říkám: Už ho nebudu jíst, dokud se nenaplní v Božím království.“

A vzal kalich, vzdal díky a řekl: „Vezměte ho a rozdělte mezi sebe; neboť vám říkám: Od této chvíle už nikdy nebudu pít z plodu révy, dokud nepřijde Boží království.“

To konejte na mou památku.

Potom vzal chléb, vzdal díky, lámal ho a dával jim se slovy: „To je mé tělo, které se za vás vydává. To konejte na mou památku!“ Stejně tak vzal i kalich, když bylo po večeři, a řekl: „Tento kalich je nová smlouva, (zpečetěná) mou krví, která se za vás prolévá.

Běda tomu člověku, který zradí Syna člověka.

Hle, u mě na stole je však ruka mého zrádce. Syn člověka sice jde svou cestou, jak je určeno, ale běda tomu člověku, který ho zradí.“ Oni se začali ptát jeden druhého, který z nich to asi je, kdo to hodlá udělat.

Já jsem mezi vámi jako ten, kdo slouží.

Vznikl také mezi nimi spor, kdo z nich je asi největší. Řekl jim: „Králové vládnou svým národům, a kdo mají nad nimi moc, dávají si říkat 'dobrodinci'. U vás však ať to tak není! Ale kdo je mezi vámi největší, ať je jako nejmenší, a kdo je představený, ať je jako ten, kdo druhým slouží. Vždyť kdo je větší: ten, kdo sedí u stolu, či ten, kdo obsluhuje? Přece ten, kdo sedí u stolu! Já však jsem mezi vámi jako ten, kdo slouží.

Vy jste se mnou až do nynějška vytrvali v mých zkouškách. A já vám odkazuj i královskou vládu, jako mně ji odkázal můj Otec, takže budete jíst a pít u mého stolu v mém království, sedět na trůně a soudit dvanáct izraelských kmenů.

Až se obrátíš, utvrzuj své bratry.

Šimone, Šimone, satan si vyžádal, aby vás směl protříbit jako pšenici; ale já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra nezanikla. A ty potom, až se obrátíš, utvrzuj své bratry.“

Petr mu řekl: „Pane, s tebou jsem ochoten jít do vězení i na smrt!“

On mu odpověděl: „Říkám ti, Petře: Ještě se ani kohout dnes neozve, a ty už třikrát zapřeš, že mě znáš.“

Musí se na mně splnit, co je psáno.

Dále jim řekl: „Když jsem vás poslal bez měšce, bez mošny, bez opánků, měli jste v něčem nedostatek?“

Odpověděli mu: „Ne, v ničem.“

Řekl jim: „Nyní však, kdo má měšec, ať si ho vezme, a stejně tak mošnu; a kdo nemá, ať prodá svůj plášť a koupí si meč. Říkám vám totiž, že se na mně musí splnit, co je psáno: 'A byl počítán mezi zločince'. Neboť co je o mně řečeno, už se naplňuje.“

Řekli: „Pane, tady jsou dva meče.“ On jim odpověděl: „To stačí.“

Ježíš upadl do smrtelné úzkosti a modlil se ještě usilovněji.

Potom se podle svého zvyku odtamtud odebral na Olivovou horu a učedníci ho následovali. Když byl na místě, řekl jim: „Modlete se, abyste nepřišli do pokušení.“

Sám pak se od nich vzdálil, asi co by kamenem dohodil, klekl a modlil se: „Otče, chceš-li, odejmi ode mě tento kalich, avšak ne má vůle ať se stane, ale tvá.“ Tu se mu zjevil anděl z nebe a posiloval ho. Ježíš upadl do smrtelné úzkosti a modlil se ještě usilovněji; jeho pot stékal na zem jako krůpěje krve.

Potom vstal od modlitby, šel ke svým učedníkům a našel je, jak zármutkem usnuli.

Řekl jim: „Proč spíte? Vstaňte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení!“

Jidáš, políbením zrazuješ Syna člověka?

Když ještě mluvil, objevil se houf lidí; jeden ze Dvanácti, jménem Jidáš, šel před nimi. Přiblížil se k Ježíšovi, aby ho políbil. Ježíš mu řekl: „Jidáš, políbením zrazuješ Syna člověka?“

Když ti, kdo byli s Ježíšem, viděli, co se chystá, zeptali se: „Pane, máme zasáhnout mečem?“ A jeden z nich udeřil veleknězova služebníka a utál mu pravé ucho.

Ježíš však na to řekl: „Přestaňte! Dost!“ A dotkl se jeho ucha a uzdravil ho.

Potom řekl Ježíš těm, kteří se na něho vypravili, velekněžím, chrámovým velitelům a starším: „Jako na zločince jste vytáhli s meči a kyji. Býval jsem den co den mezi vámi v chrámě, a ruce jste na mě nevztáhli. Tohle však je vaše hodina a vláda temnoty.“

Petr vyšel ven a hořce se rozplakal.

Pak se ho zmocnili a odvedli. Přivedli ho do veleknězova domu. Petr šel zpovzdálí za nimi. Když rozdělali uprostřed dvora oheň a sesedli se kolem, sedl si Petr mezi ně. Jak seděl ve světle, uviděla ho jedna služka, pozorně se na něj podívala a řekla: „Také ten byl s ním!“

On však to zapřel: „Neznám ho, ženo.“

Za chvíli ho uviděl jiný a řekl: "Ty jsi také jeden z nich!" Petr odpověděl: „Člověče, nejsem!“ Uplynula asi hodina a někdo jiný zase tvrdil: „Dopravdy, i tento člověk byl s ním, vždyť je to Galilejec!“

Petr však řekl: „Člověče, nevím, o čem mluvíš.“ V tom okamžiku, když ještě mluvil, zakokrhá kohout.

Tu se Pán obrátil a pohleděl na Petra. A Petr si vzpomněl na to, co mu Pán řekl: „Dříve než kohout dnes zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ A vyšel ven a hořce se rozplakal.

Když jsi prorok, pověz nám, kdo tě to udeřil.

Muži, kteří Ježíše hlídali, posmívali se mu a bili ho, zavázali mu oči a ptali se: „Když jsi prorok, pověz nám, kdo tě to udeřil.“ A rouhali se mu, jak mohli.

Dali ho předvést před svůj soud.

Jakmile se rozednilo, sešel se sbor starších z lidu, velekněží a učitelé Zákona, a dali ho předvést před svůj soud.

Řekli: „Jsi-li Mesiáš, pověz nám to!“

Odpověděl jim: „I kdybych vám to řekl, neuvěříte, a kdybych se vás zeptal, nedáte mi odpověď. Ale od této chvíle bude Syn člověka sedět po pravici všemohoucího Boha.“

Všichni mu do toho vpadli: „Ty jsi tedy Boží Syn?“ Odpověděl jim: „Ano, já jsem!“

Oni řekli: „Nač ještě potřebujeme svědectví? Vždyť jsme to sami slyšeli z jeho úst!“

Celé jejich shromáždění povstalo a vedli ho k Pilátovi.

Neshledávám na tomto člověku žádné provinění.

Tam na něj začali žalovat: „Zjistili jsme, že tento člověk rozvrací náš národ, brání odvádět císaři daně a vydává se za krále Mesiáše.“

Pilát se ho zeptal: „Ty jsi židovský král?“ Odpověděl mu: „Ano, já jsem!“

Pilát pak prohlásil velekněžím a lidu: „Neshledávám na tomto člověku žádné provinění.“ Ale oni naléhali a říkali: „Pobuřuje lid svým učením po celém Judsku, počínajíc Galileou až sem!“

Jakmile to Pilát uslyšel, zeptal se, zdali ten člověk je Galilejec; a když se dověděl, že je z Herodova území, poslal ho k Herodovi, který se také právě v těch dnech zdržoval v Jeruzalémě.

Herodes i se svými vojáky mu dal najevo, že jím pohrdá.

Jakmile Herodes spatřil Ježíše, velmi se zaradoval. Už dávno si ho totiž přál uvidět, protože o něm slýchal a doufal, že uvidí, jak udělá nějaký zázrak. Kladl mu tedy mnoho otázek, ale on mu vůbec neodpovídal. Velekněží a učitelé Zákona stáli při tom a urputně na něho žalovali. Tu Herodes i se svými vojáky mu dal najevo, že jím pohrdá, a ztropil si z něho posměch: dal ho obléci do bílých šatů a poslal ho nazpět k Pilátovi. V ten den se Herodes a Pilát sprátelili; předtím totiž spolu žili v nepřátelství.

Pilát Ježíše vydal, aby se jím stalo po vůli.

Pilát svolal velekněze, členy velerady i lid a řekl jim: „Přivedli jste mi tohoto člověka, že prý pobuřuje lid. Já sám jsem ho vyslechl ve vaší přítomnosti, ale neshledal jsem, že by se tento člověk provinil něčím z toho, co na něj žalujete. Ale ani Herodes ne, vždyť ho poslal nazpět k nám. Prostě nespáchal nic, co by zasluhovalo smrt. Dám ho tedy potrestat a pak ho propustím.“

Ale oni se všichni dali do křiku: „Pryč s ním! Propust' nám Barabáše!“ Ten byl uvržen do žaláře pro nějakou vzpouru vzniklou v městě a pro vraždu.

Pilát začal znovu na ně naléhat, protože chtěl Ježíše propustit. Ale oni odpověděli křikem: „Ať je ukřižován, ať je ukřižován!“

Potřetí jim řekl: „Ale co špatného udělal? Neshledal jsem na něm nic, co by zasluhovalo smrt. Dám ho tedy potrestat a pak ho propustím.“ Oni však doráželi s velkým křikem a žádali, aby byl ukřižován, a jejich křik se stále stupňoval.

Pilát se proto rozhodl povolit jejich žádosti: propustil toho, který byl uvržen do žaláře pro vzpouru a vraždu a kterého si vyžádali, a Ježíše vydal, aby se jím stalo po vůli.

Jeruzalémské dcery, neplačte nade mnou.

Když ho odváděli, zadrželi jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole, a vložili na něj kříž, aby ho nesl za Ježíšem.

Za ním šel velký zástup lidu a ženy, které nad ním naříkaly a plakaly. Ježíš se k nim obrátil a řekl: „Jeruzalémské dcery, neplačte nade mnou! Spíše nad sebou plačte a nad svými dětmi; přijdou totiž dny, kdy se bude říkat: 'Blahoslavené neplodné, životy, které nerodily, a prsy, které nekojily!' Tehdy lidé začnou říkat horám: 'Padněte na nás!' a kopcům: 'Přikryjte nás!' Neboť když se toto děje se zeleným stromem, co se teprve stane se suchým!“

Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.

Spolu s ním byli vedeni na popravu také dva zločinci. Když došli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali jeho i ty zločince, jednoho po pravici a druhého po levici. Ježíš řekl: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ Jeho šaty si rozdělili losem.

To je židovský král.

Lid stál a díval se. Členové velerady se mu vysmívali: „Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě, je-li Mesiáš, Boží Vyvolený.“

Posmívali se mu i vojáci, přistupovali, podávali mu ocet a říkali: „Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!“

Nad ním byl totiž nápis: To je židovský král.

Dnes budeš se mnou v ráji.

Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: „Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“

Druhý ho však okřikl: „Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen k stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého.“ A dodal: „Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království.“

Odpověděl mu: „Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji.“

Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha.

Bylo už asi dvanáct hodin. Tu nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne, protože se zatmělo slunce. Chrátová opona se vpůli roztrhla. Ježíš zvolal mocným hlasem: „Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha.“ A po těch slovech vydechl naposled.

Chvilé tiché modlitby vkleče

Když setník viděl, co se stalo, velebil Boha a řekl: „Tento člověk byl skutečně spravedlivý.“ A všichni ti lidé, kteří se tam shromáždili k této podívané, když viděli, co se stalo, bili se v prsa a vraceli se domů. Jeho známí všichni zůstali stát opodál, i ženy, které ho provázely z Galileje a na to se dívaly.

Josef položil Ježíšovo tělo do hrobky vytesané ve skále.

Jeden člen velerady, jménem Josef, ušlechtilý a spravedlivý člověk z judského města Arimatie, nesouhlasil s jejich rozhodnutím a jednáním. On (také) očekával Boží království. Zašel k Pilátovi a vyžádal si Ježíšovo tělo. Pak ho sňal, zavinul do lněného plátna a položil

do hrobky vytesané ve skále, kde nebyl ještě nikdo pochován. Bylo to v den příprav, právě nastávala sobota.

Přitom ho doprovázely ženy, které přišly s Ježíšem z Galileje. Podívaly se na hrobku i na to, jak bylo jeho tělo pochováno. Potom odešly domů a připravily si vonné věci a masti. V sobotu však zachovaly sváteční klid podle přikázání.

TRÉNUJEME OČI

V evangeliu jsme slyšeli o mnoha lidech, kteří se dívali na Ježíše. Učedníci, vojáci, Pilát, dokonce i Herodes si ho přál vidět, protože doufal, že uvidí nějaký zázrak. Viděly ho zástupy, ženy, i ti, kdo s ním byli ukřižováni. Ale těch, kdo v něm viděli Božího Syna, bylo málo. Takového Boha si nikdo nepředstavoval. Takoví jsme my lidé. Až příliš dáváme na to, co vidíme očima, na své představy. Dobře to říká slavný spisovatel: „Správně vidíme jen srdcem.“ Snažme se i my trénovat naše oči, abychom poznali Ježíše v lidech, ve kterých si ho jen málo dokážeme představit.